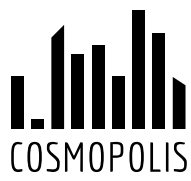

VYHLÁŠENÁ ZA NEW YORK TIMES POZORUHODNÚ KNIHU ROKA
A ZA JEDEN Z NAJLEPŠÍCH FANTASY ROMÁNOV ROKA

KNIŽNICA KRVI A ATRAMENTU

EMMA TÖRZS

The background features a large, faint, light gray illustration of a fountain pen nib pointing downwards and to the right. The nib is surrounded by intricate, symmetrical floral and scrollwork patterns, including heart-shaped leaves and circular motifs. The overall design is elegant and classic.

**KNIŽNICA
KRVI
&
ATRAMENTU**

EMMA TÖRZS

EMMA TÖRZS
KNIŽNICA KRVI
A
ATRAMENTU

Vydala GRADA Slovakia, s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 290. publikáciu.

Z anglického originálu *Ink blood sister scribe*, vydaného vydavateľstvom
William Morrow v roku 2023,
preložili do slovenčiny Františka Rohalová a Michal Zidor.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Obálka © Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Copyright © Emma Törzs 2023
Vydanie 1., 2025
Počet strán 400
Tlač Finidr, s.r.o.

Slovak edition © GRADA Slovakia, s.r.o., 2025
Translation © Františka Rohalová 2025
Translation © Michal Zidor, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-948-2 (ePub)
ISBN 978-80-8090-947-5 (pdf)
ISBN 978-80-8090-946-8 (print)

Pre Jesse, moju magickú sestru

Abe Kalotay zomrel koncom februára na priedomí vlastného domu pod oblohou pôsobiacou až chorobne sivo. V nehybnom vzduchu bolo cítiť mráz a vlhkosť. Joanna, Abova dcéra, ho našla ležať v tráve vedľa ich dlhej príjazdovej cesty, keď prišla domov. Po svojom boku mal otvorenú knihu, ktorá za ten čas navlhla.

Abe ležal na chrbte s polootvorenými očami neprítomne hľadiacimi na sinavú oblohu. V ochabnutých ústach sa jeho vysychajúci jazyk sfarboval domodra. Jednou rukou s narýchlo obhryzenými nechtami si objímal brucho. Druhá ruka spočívala na knihe s ukazovákou stále pritlačeným na strane, akoby ho držal na mieste. Telo bolo zošúverené, pokožka biela ako stena. Zvyšky zdravej farby sa z tela pomaly vytrácali, akoby vsakovali do papiera. Joanna už v tej chvíli vedela, že s týmto obrazom bude musieť navždy bojovať, aby nevytláčil spomienky na dvadsaťštyri rokov ich spoločného života, ktoré sa pre ňu v priebehu sekúnd stali tým najzväčnejším na svete. Keď ho zbadala, nevydala ani hláska, iba klesla na kolená a roztriasla sa.

Neskôr si pomyslela, že pravdepodobne vyšiel von, keď si uvedomil, čo tá kniha robí, a snažil sa dostať na cestu, kým vykrváca; buď preto, aby zastavil okoloidúceho vodiča, nech zavolá sanitku, alebo len chcel, aby Joanna nemusela nakladať telo na korbu svojho auta a prevážať ho za magickú ochranu ich pozemku. Vtedy sa však nezamýšľala nad tým, prečo bol vonku.

Rozmýšľala len, prečo si so sebou priniesol knihu.

Zatiaľ nechápala, že ho zabila samotná kniha. Chápala iba to, že prítomnosť knihy predstavovala porušenie jedného z jeho základných pravidiel. Pravidla, o ktorom sa Joanne ešte ani len nesnívalo, že ho niekedy poruší – hoci to nakoniec urobí. Ešte neuveriteľnejšie pre ňu bolo to, že knihu nespoznávala. Celý život sa starala o ich zbierku a každú knihu v nej poznala tak dôverne, ako by jeden poznal člena rodiny. Napriek

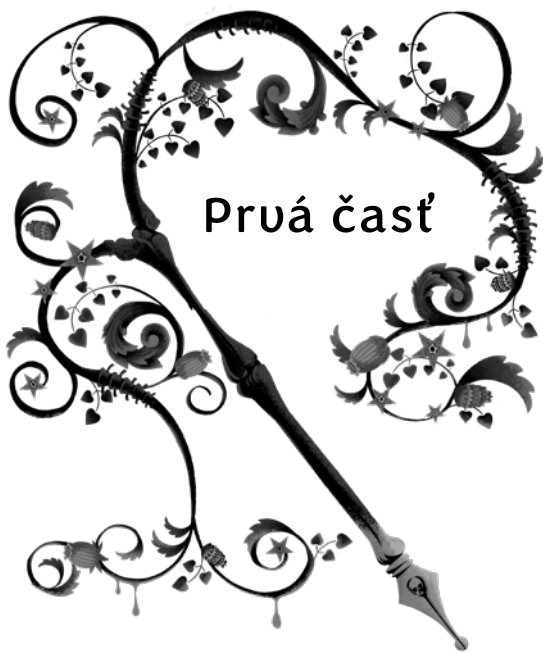
tomu bola kniha ležiaca po boku jej otca pre Joannu úplne neznáma tak vzhľadom, ako aj zvukom. Zvuk ostatných kníh pripomínal letný bzukot včiel. Táto kniha pulzovala ako neutíchajúci hrom, a keď ju otvorila, ručne písané slová jej plávali pred očami a písmená vždy zmenili poradie tesne predtým, než sa slová dali prečítať. Neukončená, nečitateľná.

Odkaz, ktorý Abe zastrčil medzi stránky knihy, bol však dokonale čitateľný, hoci mal roztrasený rukopis. Písal ľavou rukou, tú pravú mal zafixovanú na mieste, kým ho kniha vysávala.

Joanna, písal. Mrzí ma to. Nepúšťaj do domu tvoju mamu. Uchovaj túto knihu v bezpečí a mimo svojej krvi. Mám Ťa veľmi rád. Povedz Esther

Tam sa odkaz končil. Bez interpunkcie. Joanna sa nikdy nedozvedela, či mal v úmysle napísať viac, alebo len chcel, aby odovzdala posledné slová lásky dcére, ktorú roky nevidel. No kľačiac s knihou v rukách na studenej zemi zatiaľ nemala kapacitu na to, aby o niečom takom premýšľala.

Dívala sa na Abovo mŕtve telo, snažila sa dýchať a popritom sa mentálne pripravovala na ďalšie kroky.

Prvá časť

ZRKADLOVÁ MÁGIA

1

Esther sa nevedela zmieriť s pohľadom na oblohu zaliatu slnkom. Bola sfarbená rôznymi odtieňmi modrej. Belasý odtieň na mieste, kde sa obloha stretávala so zasneženým horizontom, sa pomaly prehlboval, ako ju Estherino oko sledovalo smerom nahor. Od svetlej modrozelenej cez blankytnú modrú až po žiarivú azúrovú. Antarktický ľad sa pod jasnou oblohou oslepujúco ligotal a roztrúsené prilahlé budovy, na ktoré mala výhľad z úzkeho okna svojej spálne, vrhali pásy indigových tieňov na vyjazdené koľaje cesty. Všetko sa trblietalo. Bolo osem hodín večer, za oknom však nebolo o nič menej svetla než o ôsmej ráno.

„Prepáč,“ ozvala sa Pearl a odstrčila Esther bokom, aby do okenného rámu vložila kus na mieru vyrezaného kartónu. Esther padla dozadu na neustlanú posteľ, oprela sa o lakte a sledovala, ako sa Pearl nakláňa ponad malý preplnený stôl, aby dosiahla na sklo. „Keby si mi pred dvoma týždňami povedala, že sa budem vyhýbať slnku hneď, ako vyjde, vysmiala by som ťa,“ uškrnula sa Esther.

Pearl odtrhla kúsok lepiacej pásky zubami. „Nuž, pred dvoma týždňami si spala celú noc. Nehovor, že tma s tebou nič neurobila.“ Nalepila posledný prúžok pásky a dodala: „Alebo ja.“

„Vďaka ti, temnota. A ďakujem тебе, Pearl,“ odvetila Esther. Pravdupovediac, od chvíle, keď sa po šiestich mesiacoch zimy znovu objavilo slnko, spalo sa jej naozaj zle, napriek tomu pre ňu bolo trochu skľučujúce sledovať, ako svetlo a vzdialené hory miznú a vťahujú ju späť do reality svojej izby pripomínajúcej celú: posteľ s pokrčenými fialovými obliečkami osvetlená zlovestnou žiarovkou visiacou zo stropu, odretá dláždená podlaha a preglejkový stôl plný nahromadených rozhádzaných papierov,

z ktorých väčšinu tvorili poznámky k mexickému románu, ktorý Esther vo voľnom čase prekladala pre zábavu. Samotný román ležal na vrchole jej komody v bezpečnej vzdialenosti od zbierky poloprázdnych pohárov vody zanechávajúcich mokré krúžky na papieri.

Pearl si sadla oproti Esther k nohám postele a opýtala sa: „Tak čo, si pripravená čeliť plebsu?“

Esther si zakryla oči a zastonala.

Esther a Pearl boli súčasťou tímu tridsiatich ľudí, ktorí strávili uplynulú zimu údržbou malej stanice na južnom póle. S novembrom však prišiel začiatok letnej sezóny. Malé hučiace nákladné lietadlá vypustili takmer stovku nových ľudí na chodby stanice. Izby, kantína, posilňovňa, pracovne na poschodí, všetky miestnosti boli odrazu plné vedcov a astronómov, cudzincov, ktorí vyjedli všetky koláčiky, spustili dlhodobu nečinné počítače a neustále sa úzkostlivo pýtali, v akých hodinách dňa prelieta internetový satelit ponad stanicu.

Esther si myslela, že keď uvidí nové tváre, pocíti radosť. Vždy sa považovala za prirodzenú extrovertku, nie práve typickú uchádzačku o zamestnanie na výskumnej stanici obklopenej ľadom značne pripomínajúcej malú vidiecku strednú školu, ktorú v minulosti navštevovala. Pred príchodom na Antarktídu žila rok v Minneapolis. Jej priatelia neskrývali hrôzu, keď im oznámila, že na zimnú sezónu prijala ponuku práce elektrikárky na polárnej stanici. Každý poznal niekoho, kto poznal niekoho, kto to vyskúšal, nezvládol a odletel domov skôr, aby unikol zdrvujúcemu životu v izolácii. Esther však nemala obavy.

Usúdila, že život na Antarktíde nemôže byť omnoho horší než extrémne podmienky izolácie, v ktorých vyrastala. Práca je dobre zaplatená, predstavuje nové dobrodružstvo, a čo je najdôležitejšie, pre väčšinu ľudí na svete je toto miesto nedostupné.

Niekedy v priebehu dlhotrvajúcej zimy však Estherina extroverzia začala ustupovať a s ňou aj maska dobrej nálady, ktorú si zvyčajne každé ráno nasadila na tvár popri obliekaní povinnej uniformy. Teraz uprene hľadela na industriálny strop biely rovnako ako biele steny, biele chodby a jej industriálne bieli spolupracovníci.

„Bola som azda po celý ten čas introvertkou?“ zamyslela sa. „Klamala som si celé tie roky? Sú skutoční extroverti niekde tam vonku a hovoria si: ‚Dočerta, áno! Nekonečné párty, mesto hriechu USA!‘“

„Máš na mysli medzinárodné územie hriechu Antarktckej zmluvy,“ opravila ju Pearl, Austrálčanka s dvojakým občianstvom.

„Áno,“ odvetila Esther, „to.“

Pearl si kľakla a kolenačky sa presunula k Esther. „Myslím si,“ začala, „že po šiestich mesiacoch nechceného celibátu spolu s príchodom množstva nových tvárí by v sebe každý našiel kúsok extroverta.“

„Hmm, takže tým chceš povedať, že sa zo mňa stala introvertka len vďaka sile tvojho...“

„Úžasného tela, áno, samozrejme,“ vydýchla Pearl, ktorej pery teraz jemne prechádzali po Estherinom citlivom uchu.

Esther sa natiahla a zaplietla svoje prsty do zamotaných prameňov Pearlíných blond vlasov, ktoré vždy vyzerali ako pobozkané slnkom aj napriek jeho absolútnemu nedostatku. Austrálčania. Plavovlasí, vášniví, vždy pripravení. Pritiahla si Pearl bližšie k sebe, aby ju mohla pobozkať, pričom na svojich perách cítila, ako sa usmiala.

Uplynulé desaťročie, odkedy mala osemnásť, sa Esther sťahovala pravidelne každý november – menila mestá, štáty, krajiny. Vzťahy s priateľmi či milencami si vyberala bezstarostne, tak ako si iní ľudia vyberajú jedlo na donášku, a rovnako ľahko ich aj opúšťala. Všetci ju mali radi. No ako mnohí obľúbení ľudia, aj ona sa obávala toho, že ak by ju ľudia naozaj spoznali, keby sa im podarilo preniknúť pod povrchnú škrupinu sympatií, takú, aká je v skutočnosti, nemali by ju ani trochu radi. Neustále sťahovanie sa jej v tomto poskytovalo akúsi výhodu.

Ďalší, omnoho dôležitejší benefit sťahovania sa: nevypátrateľnosť.

Esther vkľzla rukou popod lem Pearlinho svetra a prstami nahmatala krivku jej hladkého pásu, kým Pearl vsunula jednu zo svojich dlhých nôh medzi Estherine stehná. Keď však pod vplyvom inštinktu hľadajúceho trenie pohla bokmi, v jej hlave sa samozvane začali ozývať otcove dávne slová – ako pohár studenej vody chrstnutý do tváre jej podvedomia.

„2. november do 23.00, východný štandardný čas,“ povedal jej Abe v posledný deň, keď ho videla pred desiatimi rokmi u nich doma vo Vermonte. „Kdekoľvek budeš, druhého novembra musíš odísť a zostať v pohybe najbližších dvadsaťštyri hodín, inak si ľudia, ktorí zabili tvoju matku, prídu aj po teba.“

Letná sezóna sa oficiálne začala pred pár dňami. Bolo piateho novembra. Tri dni po tom, čo mala byť Esther podľa otcovho naliehavého nariadenia už dávno preč.

Lenže ona nebola. Bola stále tu.

Abe bol teraz dva roky mŕtvy a Esther mala prvýkrát, odkedy začala pred desiatimi rokmi utekať, dôvod zostať. Dôvod, ktorý bol teplý a pevný a v tomto okamihu bozkával jej krk.

Technicky Esther prvý raz stretla Pearl na letisku Christchurch. Bola súčasťou veľkej skupiny pracovníkov čakajúcich na svoj let na Antarktídu. Obe boli zakuklené pod mnohými vrstvami oblečenia potrebnými na nástup do lietadla – vlnená čiapka, obrovská oranžová parka, rukavice, ťažké zateplené čižmy, okuliare s tmavými sklami nasadené na ich hlavách – a Esther si stihla všimnúť iba jej iskrivé oči a hrdelný smiech predtým, než skupina nastúpila do lietadla a ona a Pearl boli usadené na opačných koncoch nákladného priestoru.

Kvôli ich rozdielnym povinnostiam a harmonogramom sa ich cesty znova skrížili až koncom prvého mesiaca, keď Esther v telocvični vyvesila oznam o hľadaní sparing partnerov. *Box, Muy Thai, BJJ, MMA, Krav Maga, podme sa pobiť!* :) :) Pridala usmiate smajlíky, aby neutralizovala agresivitu v pojme „pobiť sa“, okamžite to však oľutovala po tom, ako si iný elektrikár – otravne vysoký beloch z Washingtonu nástojaci na tom, aby ho všetci volali „J-Dog“ – prečítal jej oznam a odvtedy jej nedal pokoj.

„Usmievavá vrahynja!“ zahučal vždy, keď prišla na poradu ich pracovnej zmeny. Keď sa ich cesty skrížili na obede, predstieral, že sa pred ňou krčí. „Chystáš sa ma tým širokým úsmevom udrieť do hlavy?“ Poslednou kvapkou bolo, keď všetkým začal hlasno rozprávať o svojom čiernom opasku v karate a o tom, ako rád by našiel sparing partnera, ktorý by to „s týmto športom myslel naozaj vážne“.

Úprimne, nedal Esther na výber. Po týždni sa k nej jedného dňa priblížil v kantíne a zoširoka sa zubiac, až mu bolo vidno stoličky, sa jej postavil do cesty tak, aby sa nedostala k pizzii.

„Čo robíš?“ opýtala sa.

„Bojujem s tebou!“ odvetil.

„Nie,“ poznamenala a položila svoj podnos. „*Toto* je boj so mnou.“

O pár minút neskôr mala J-Doga na zemi s nasadenou kravatou. Jednu ruku mal uväznenú v jej zovretí, druhou rukou švihal popred jej tvár, dlhými nohami bezmocne kopal do dlážky, zatiaľ čo prizerajúci sa okolostojaci hučali a jasali.

„Nepustím ťa, kým sa neusmeješ,“ povedala a on zafňukal a stiahol pery v nútenom pokuse o úsmev. Len čo ho pustila, vyskočil na nohy a oprášil sa. „Toto nie je v pohode, kámo, nie je to v pohode!“

Keď sa Esther otočila späť k svojmu opustenému obedovému podnosu, potláčajúc úsmev, ocitla sa zoči-voči – plus-mínus pár centimetrov – Pearl. Pearl, zbavená vrstiev oblečenia z lietadla, mala vysokú a vyšportovanú postavu so slnkom vyťahými vlasmi stočenými do nebezpečne vratkého drdola pôsobiaceho dojmom, že jej každú chvíľu sklzne z hlavy. Jej hnedé oči boli rovnako iskrivé, ako si ich Esther pamätala. O to viac, že teraz žiarili priamo na Esther.

„Toto bola najkúzelsejšia vec, akú som kedy videla,“ vyhlásila Pearl a položila štíhlu ruku s dlhými prstami na Estherino rameno. „Neuvažuješ o tom, že by si dávala lekcie?“

Pearl bola v sebaobrane hrozná. Nemala inštinkt zabijaka, vždy sa podceňovala, nedoťahovala údery, sťahovala svoje kopy a rozosmievala sa tak, že ochabovala v Estherinom zovretí. V priebehu troch lekcí sa ich tréningové stretnutia zmenili na stretnutia bozkávania a presunuli sa z telocvične do spálne. Keď spolu spali prvý raz, Pearl, dvíhajúc boky, keď jej Esther začala sťahovať nohavice, sa opýtala: „Už si niekedy bola so ženou?“

Esther dotknuto vzhliadla spomedzi Pearliných nôh. „Áno, veľakrát! Prečo?“

„Upokoj sa, donchuan,“ zasmiala sa Pearl. „Nepochybujem o tvojej technike. Iba sa zdáš akási nervózna.“

Vtedy si Esther uvedomila, že by mohla mať problém. Nielenže to bola pravda, bola nervózna, cítila motýlinky v bruchu, aké nezažila už roky... ale Pearl si to všimla. Nejakto to vyčítala z Estherinej dobre vycvičenej tváre, z jej dobre vycvičeného tela. Esther nebola zvyknutá, že ľudia vidia to, čo nechce, aby videli, a spôsob, akým na ňu Pearl hľadela, ako ju videla, bol znepokojujúci. Ako odpoveď venovala Pearl svoj najseba-vedomejší, ubezpečujúci úsmev a potom veľmi jemne priložila zuby na vnútornú stranu Pearlinho nahého stehna, čím ju dostatočne rozptýlila, a rozhovor sa tak skončil. No už vtedy, od samého začiatku, tušila, aké náročné bude opustiť Pearl.

Teraz, o celú sezónu neskôr, premýšľanie o tom – o odchode, o zotrvaní, o pretrvávajúcej ozvene otcovho varovania – malo za následok úpadok jej momentálnej nálady. Prevalila Pearl na stranu a opatrne ukončila bozk, pričom si ľahla späť do vankúšov a Pearl sa jej usalašila na ramene.

„Dnes večer sa náramne opijem,“ vyhlásila Pearl.

„Predtým alebo potom, ako zahráme?“

„Predtým, potom, počas.“

„Ja tiež,“ prikývla Esther.

Esther a Pearl hrali spolu v Pat Benater cover skupine, ktorá mala vystupovať na párty v ten večer. Celú dlhú zimu cvičili a hrávali koncerty výlučne pre tých istých vyčerpane podporujúcich tridsaťpäť ľudí, a v tomto bode to už pripomínalo hru na zobcovej flaute pred rodičmi, ktorých hrdosť už nedokázala prevážiť nad tým, ako ich unavuje počúvať *Hot Cross Buns*. Vystupovanie pre nových poslucháčov sa zdalo rovnako stresujúce ako vystupovanie na pódiu v Madison Square Garden.

„V rámci prípravy by sme mali piť vodu,“ navrhla Pearl, „nech nám potom nie je zle ako slaboškám.“

Doniesla im dva poháre vody a Esther sa oprela o lakte, aby ju pri hltaní nerozliala všade okolo seba. Toto miesto patrilo medzi najsuchšie, na akom kedy bola, každý kúsok vlhkosti vo vzduchu zmrzol na ľad. Bolo ľahké dehydrovať sa.

„Myslíš si, že vedci pijú toľko preto, lebo si vynahrádzajú všetky tie roky strávené štúdiom?“ opýtala sa Esther.

„Nie,“ odvetila Pearl bez zaváhania. Ona sama pracovala s tesármi. „Bifloši sú vždy absolútni blázni do večierkov. Kedysi som sa zúčastňovala na zhýralých večeroch v Sydney a stretávala som tam samých chirurgov, inžinierov, ortodontistov. Vedela si, že ľudia venujúci sa BDSM majú výrazne vyššie IQ než ich konzervatívne náprotivky?“

„Nemyslím si, že je to testovateľná hypotéza.“

Pearl sa zazubila. Mala nezvyčajne ostré očné zuby v inak mäkkých ústach, nepomer, ktorý Esther dokázal rozprúdiť krv v žilách.

„Vieš si predstaviť tú rozmanitosť?“

„Rada by som,“ povedala Esther, „no práve teraz si musíme pohnúť.“

Pearl sa pozrela na svoje hodinky a vyskočila. „Doriti! Máš pravdu.“

Od večere, ktorá sa konala pred pár hodinami, boli zalezené v izbe. Esther sa postavila, aby sa ponatáhovala, skôr než vopchala nohy v ponožkách do topánok.

„Bože, som taká rada, že si súhlasila, že zostaneš. Nevieť si predstaviť čeliť tomuto bez teba.“

Esther chcela odpovedať, pristihla sa však pri tom, že sa nedokáže pozrieť na ženu oproti sebe. Túto osobu mala radšej než kohokoľvek iného za veľmi dlhý čas. Cítila, ako sa jej v hrudi rozpína tiesnivá túžba; nie žiadostivosť, ale niečo ešte známejšie, niečo, čo bolo vždy s ňou. Pocit, že jej Pearl chýba aj napriek jej prítomnosti. Očakávanie chýbania, akoby sa jej emócie zatiaľ nestihli vyrovnáť s myšlienkou, že tentoraz je to iné, že tentoraz ostáva.

Otcova paranoja jej znova začala syčať v uchu, aby odišla, že robí hroznú, sebeckú chybu, keď vystavuje Pearl nebezpečenstvu, zatiaľ čo Pearl sa na ňu stále dívala, tvár mala otvorenú a láskavú, začínala sa však trochu uzatvárať pri Estherinej nedostatočnej reakcii.

„Aj ja som rada,“ odpovedala. V Pearlinej prítomnosti už mala prax a mohla veriť svojej tvári, že nevyzradí žiadnu z jej náhlych melancholických nálad, a sledovala, ako sa Pearl s úsmevom uvoľnila. „Príď po mňa, keď sa oblečieš,“ dodala. „Môžeme sa posilniť panákom.“

Pearl pozdvihla ruku s dlhými prstami ovinutými okolo pomyselného pohárika. „Pripíjam na obecnosť. Nech nás milujú.“

DIVÁCI ICH MILOVALI. Všetci štyria členovia brali skúšky kapely veľmi vážne a na koncert sa im dokonca podarilo prísť v kostýmoch hodných rockovej skupiny z osemdesiatych rokov: čierne rifle, kožené bundy. Esther a Pearl si natupírovali vlasy do výšin, a aj keď s lakom na vlasy by vyzerali ešte presvedčivejšie, na základni ho nemal nikto. Vyzerali dobre, zneli dobre a pomohla im aj skutočnosť, že kým zapojili svoje zosilňovače a začali hrať, všetci už boli dobre naladení a pripití, pripravení baviť sa.

Esther bola sprievodná speváčka a basgitaristka, a kým dohrali skladbu *Hell Is for Children* a ukončili svoj set, mala podráždené hrdlo a boľavé prsty. Večierok sa konal v kantíne počas dňa pripomínajúcej školskú jedáleň s dlhými plastovými stolmi, ktoré boli odsunuté k stenám, aby uvoľnili priestor, a aj bez stropných svetiel a súpravy blikajúcich červených a fialových pártý svetiel tu bolo výrazne cítiť stredoškolskú atmosféru, vďaka čomu sa Esther cítila mlado a pochabo príjemne nedospeľým spôsobom. Kapela hrala v prednej časti miestnosti pod pavučinou bielych dekoračných svetielok a po skončení ich koncertu sa z nových reproduktorov, ktoré sama Esther pred niekoľkými mesiacmi namontovala do rohov miestnosti, začala šíriť popová hudba.

Rozsiahla dláždená podlaha bola plná hmýriacich sa neznámych ľudí a ďalší sedeli v rade stoličiek blokujúc kyvné dvere za teplým pultom v štýle bufetu vedúce do tmavej antikorovej kuchyne. Esther si všimla, že spolupracovníci nového letného tímu boli v porovnaní s ich bledými antarktickými kolegami úžasne opálení a zdraví. Aj nové vône boli ohromujúce svojou rozmanitosťou. Keď žijete s tými istými ľuďmi, jete to isté jedlo, dýchate ten istý recyklovaný vzduch, aj vône začnú byť rovnaké – dokonca i pre taký citlivý nos, aký mala Esther. Títo ľudia boli doslova závanom čerstvého vzduchu.

A závanom niečoho iného.

Esther bola uprostred konverzácie s novým tesárom z Colorada menom Trev, ktorého Pearl opísala ako muža „dychtivého potešiť“, keď odrazu zdvihla hlavu ako poľovnícky pes, nozdry sa jej rozšírili a zachveli.

„Používaš kolínsku?“ opýtala sa. Popri alkoholovo-plastovom zápachu večierka zacítila vôňu, ktorá ju vytrhla z diania a prinútila spomenúť si na domov.

„Nie,“ odvetil Trev, pobavene sa usmievajúc, keď sa k nemu bez ostychu naklonila a ovoňala jeho krk.

„Hmm,“ zahmkala.

„Možno je to môj dezodorant. Céder. Mužný.“

„Vonia dobre,“ podotkla. „Ale nie, myslela som si... na tom nezáleží.“

Stáli pri sebe bližšie ako predtým a Trevov priateľský pohľad sa zmenil na zvodný, očividne považoval jej ovoniavanie krku za prejav záujmu. Esther o krok ustúpila. Aj keby nebola zadaná, pôsobil ako ten typ muža, ktorý pravdepodobne vlastnil množstvo rekreačného outdoorového vybavenia a chcel ju naučiť, ako ho používať. Napriek tomu oceňovala, ako kontrolované pohyboval svojím telom; pripomínal jej trénerov, ktorých stretávala v telocvičniach bojových umení, ktoré roky často navštevovala. Otvorila ústa s úmyslom povedať niečo koketné, predsa len nechcela vyjsť z cviku, keď vtom jej citlivý nos znova zachytil ten pach, vôňu, ktorá ju pred chvíľou vyrušila. Bože, čo to *bolo*? V okamihu sa ocitla v kuchyni zo svojho detstva; videla guľatú zelenú nevýkonnú chladničku, preliačiny a ryhy na javorových skrinkách, pod nohami cítila zdeformované linoleum. Zeleninové, ale nie zelenina, takmer korenisté a voňalo to *čerstvo*, čo v týchto končínach nebolo obvyklé.

Rozmarín? Chryzantéma? Kapusta?

Rebríček.

Odpoveď sa jej vynorila v hlave, slová spočívajúce na špičke jazyka sa jej vrátili späť do hrdla. Rebríček, achillea, myší chvost, plumajillo.

„Ospravedlň ma,“ dostala zo seba Esther a vyhýbajúc sa ďalším spoločenským formalitám sa otočila a odišla od zmäteného tesára. Pretlačila sa okolo hlúčika ľudí porovnávajúcich si tetovania pri kútiku s cereáliami, sklonila sa pri prechádzaní popod visiace modré stuhy, ktoré niekto zdanlivo náhodne priliepil na strop, pričom v krátkych intervaloch vdychovala nosom. Stopovala nezameniteľnú vôňu bylinky, vôňu svojho

detstva, ale vedela, že jej snaha je zbytočná. Z vône sa opäť stala spomienka, nahradila ju aróma pizze, piva a tiel.

Stála uprostred miestnosti obklopená hudbou a rozprávajúcimi sa neznámymi, ohromená tým, ako intenzívne vôňa zasiahla jej srdce. Použil ju niekto ako parfum? Ak áno, chcela toho človeka objasť a zaboriť mu tvár do pokožky. Esther si stratu zvyčajne držala od tela; nemyslela na tých, ktorých za tie roky opustila, nemyslela na žiadne z miest, ktoré nazývala domovom, a okrem pohľadníc, ktoré raz za mesiac poslala sestre a nevlastnej matke, nemyslela na svoju rodinu. Bola to neustála a vyčerpávajúca činnosť, toto nemyslenie, ako konštantné napínanie svalu. Vôňa rebríčka však uvoľnila ten stuhnutý sval a s jeho uvoľnením prišiel bratranec toho istého smútku, ktorý ju predtým zahalil v Pearliných dverách.

Pearl stála na druhej strane miestnosti, tvár mala červenú a vlasy zamotané, akoby práve vystúpila z niekoho motorky alebo vyšla z niekoho postele. V kombinácii s tmavofialovým rúžom na perách jej oči žiarili a rozprávala sa so ženou takmer rovnako vysokou ako ona. Esther zamierila k nim s úmyslom dostať sa z tejto nálady tak rýchlo, ako do nej upadla.

„Tequila,“ zahlásila Esther.

„Toto je Esther,“ predstavila ju Pearl žene, s ktorou sa rozprávala. „Elektrikárka. Esther, toto je Abby z údržby, minulý rok žila v Austrálii!“

Opité Abby a Pearl sa na seba veselo chichotali. Pearl im všetkým trom naliala za pohárik a ešte doliala Esther, ktorá prvého panáka len tak zhltna. Už sa cítila lepšie, striasla zo seba dusivý nepokoj. Bola stvorená pre prítomnosť, nie minulosť. Nemohla si dovoliť zabúdať na to.

Večierok splnil svoju úlohu v odstraňovaní prehnane ochranárskej zimnej izolácie a čoskoro sa začalo tancovať, piť, hrať zvláštna hra, pri ktorej sa kričali názvy vtákov, a ešte viac piť. Slabocho, ako sa očakávalo, prišlo nevoľno. Pearl a Abby strávili chvíľku nadšeným ukričaným rozhovorom o nejakom spoločnom známom zo Sydney, ktorý mal fakt zlého psa, a potom Pearl vytiahla Esther na provizórny tanečný parket, objala ju a pritlačila sa k nej celým svojím telom. Hudba bola hlboká,

pulzujúca a onedlho sa ich telá v tesnom objatí rozhybali v tanečnom rytme, akoby boli v skutočnom klube, a nie v malej vyhrievanej búde na rozľahlom ľadovom území vzdialenom tisíce míľ od čohokoľvek, čo by sa dalo nazývať civilizáciou.

Esther odhrnula vlasy z Pearlnej spotenej tváre a snažila sa nemyslieť na rodinu, na otcove varovania ani na dni ubiehajúce po druhom novembri. Namiesto toho sa sústredila na prítomnosť, na dunenie basov a pocit Pearlinho tela pritlačeného na to jej. *Priala by som si, aby toto trvalo večne*, pomyslela si.

Žiadne „navždy“ však neprihliadalo na telesné potreby a nakoniec si musela odskočiť.

V kúpeľni na konci chodby bolo v kontraste s hlučným šumom večierka až neprijemne ticho, keď Esther zabuchla dvere a nemotorne zápasila so svojimi džínsami. Zvuk moču sa hlasno ozýval v antikorovej mise, pričom počula svoj opitý dych zrýchlený od tanca a chrapľavý od rozprávania. Spláchnutie znelo ako zrevanie. Pri umývadle si vyhnula rukávy a zastavila sa pred zrkadlom. Jedným prstom si uhladila tmavé obočie, zažmurkala na seba dlhými mihalnicami a ovila si zopár prameňov vlasov okolo prsta, aby navrátila tvar vlnám. Potom sa zarazila. Prižmúrila oči.

Po obvode zrkadla bola séria malých značiek, hnedočervených šmúh na povrchu skla. Boli symetrické, ale nie identické, jedna v každom rohu, namaľované štetcom alebo palcom. Skúmavo sa naklonila bližšie a namočila kúsok papierovej utierky, aby ich zotrela. Nepodarilo sa jej to, ani keď pridala mydlo. Cítila, ako jej srdce stúpa až do hrdla. Snažila sa ich zoškrabať. Ani sa nehli.

Odstúpila tak rýchlo, až takmer spadla.

Človek nemohol vyrastať ako Esther a pritom nepoznať pohľad na zaschnutú krv, navyše na jej vzor, ktorý sa nedal odstrániť, a nik nemohol vyrastať ako ona bez toho, aby rozpoznal, čo by tento krvavý vzor mohol znamenať. Vôňa rebríčka sa k nej vrátila, hoci si nebola istá, či je to len spomienka, alebo ju naozaj cíti v miestnosti.

Krv. Bylinky.

Nieko na tomto mieste mal knihu.

Nieko na tomto mieste konal mágiu.

„Nie,“ vypadlo z Esther. Bola opitá, bola paranoidná, bola šesť mesiacov zatvorená v cementovej škatuli a teraz mala vidiny.

Ustupovala od zrkadla s očami stále uprenými na svoju zdesenú tvár v odraze, bála sa k nemu otočiť chrbtom. Keď narazila do vchodových dverí toaliet, prešmykla sa von, zabuchla za sebou a rozbehla sa úzkou chodbou k telocvični. Kardio miestnosť bola taká osvetlená, až sa zdalo, že bzučí. Prístroje boli rozmiestnené v radoch na sivej podlahe s podložkami a kvôli zeleným stenám pôsobilo všetko chorobne blede. Na jednej z posilňovacích lavičiek sa bozkával nejaký pár, a keď sa okolo nich prehnala smerom k toaletám, vyplašene zvýskli.

Na zrkadle boli tie isté červenohnedé značky namaľované do toho istého vzoru. Našla ich aj na zrkadle toaliet v oddychovej miestnosti, v laboratóriu a v kuchyni. Esther sa so srdcom v hrdle dopotáčala do svojej izby, ale zrkadlo v nej bolo, vďaka bohu, nedotknuté. Označené boli zrejme iba zrkadlá v spoločných priestoroch – malá útecha. Nemohla rozbiť každé zrkadlo na stanici bez toho, aby na seba pritiahla pozornosť, alebo bez toho, aby sa dostala do problémov.

Zamkla za sebou dvere. Postavila sa pred zrkadlo, rukami sa opierajúc o vrchnú časť nízkej komody, aby mohla premýšľať. Zjavne šlo o nejaký druh zrkadlovej mágie, bola však príliš rozrušená a opitá na to, aby si spomenula, čo by to mohlo znamenať. Jedna z jej rodinných kníh dokázala premeniť zrkadlo na akýsi náladový prsteň, zrkadlo potom približne hodinu ukazovalo skutočné emócie toho, kto sa doň díval. Potom tu bolo zrkadlo v Snehulienke, to, ktoré povedalo zlej kráľovnej, kto je najkrajší na svete... bola však takáto mágia len v rozprávkach, alebo bola skutočná?

Potrebovala vytriezviť, mať jasnú myseľ. Zvesila hlavu a upokojila svoje dýchanie. Na komode medzi jej rukami ležal román, ktorý prekladala zo španielčiny do angličtiny. Pozerala na jeho známú zelenú obálku, na ozdobný okraj a štylizovaný náčrt tmavých dverí pod nadpisom. *La Ruta Nos Aportó Otro Paso Natural* od autorky Alejandra Gil, 1937. Pokiaľ sa Esther podarilo zistiť, tento román bol autorkinou prvou

a jedinou publikáciou – a zároveň to bola jediná vec, ktorú Esther vlastnila po svojej matke Isabel.

Vnútri obálky spočíval odkaz písaný úhľadnou kurzívou; preklad názvu knihy, napísaný matkiným krasopisom. „Pamätaj,“ písala jej mama sama pre seba v angličtine: „Cesta prirodzene poskytuje ďalší krok.“

Estherina nevlastná matka Cecily jej darovala tento román, keď mala osemnásť, deň predtým, ako navždy opustila domov, a v tom čase Esther potrebovala preklad. Španielčina mala byť jej materinským jazykom, Isabel však zomrela, keď bola Esther ešte príliš malá na učenie sa jazyka, a tak to bol iba jazyk jej matky. Práve ten španielsky názov si dala vytetovať cez kľúčne kosti o pár mesiacov neskôr: „la ruta nos aportó“ na pravú, „otro paso natural“ na ľavú kľúčnu kosť. Je to palindróm, a dá sa teda prečítať aj v zrkadle.

Zdalo sa, ako keby sa večierok konal už pred niekoľkými hodinami, hoci na Estherinej pokožke ešte stále vysychal pot z tancovania. Vyzliekla sa len do čierneho tielka a teraz sa triasla. V zrkadle videla vytetované slová popri ramienkach svojho trička. Prvýkrát sa dala potetovať chvíľu po tom, čo ušla z domu a cítila sa unášaná a vystrašená svetom, ktorému odrazu chýbalo akékoľvek usporiadanie, takže čo i len náznak cesty, prinajmenšom prirodzeného ďalšieho kroku, ju nekonečne upokojoval. Teraz, keď sa vekom blížila k tridsiatke, dokonale rozprávala po španielsky, a najmä skutočne prečítala román, pochopila, že jeho názov vôbec nemal byť upokojujúci. Skôr hovoril o predurčenom smerovaní, o ceste vytvorenej spoločnosťou, nabádajúcej ľudí, obzvlášť ženy, k sérii krokov, o ktorých sa mylne domnievali, že si ich vybrali samy pre seba.

V týchto dňoch na ňu tieto slová pôsobili ako slová do bitky: nenasledovať cestu, ale odkloniť sa z nej. V skutočnosti jej práve táto veta pomohla v rozhodnutí ignorovať dávne príkazy jej otca a zostať na Antarktíde na letnú sezónu.

Rozhodnutie, ktoré by mohla oľutovať, a to ju teraz desilo.

„Odíď každý rok 2. novembra,“ prízvukoval Abe, „inak si ľudia, ktorí zabili tvoju matku, prídu aj po teba. A nielen po teba, Esther. Prídu si po tvoju sestru.“

Posledných desať rokov poslúchala, riadila sa týmto príkazom. Vždy 1. novembra si zbalila veci a každý 2. november sa dala do pohybu, niekedy šoférovala celý dlhý deň a noc, inokedy bez spánku cestovala autobusmi, lietadlami, vlakmi. Z Vancouveru do Mexico City. Z Paríža do Berlína. Z Minneapolisu na Antarktídu. Každý rok ako hodinky, s výnimkou tohto. Tento rok ignorovala jeho varovanie. Tento rok zostala.

Dnes, 5. novembra, bola stanica plná neznámych ľudí a jeden z nich priniesol knihu.

2

Kocúr sa vrátil.

Joanna ho počula škrabať na vchodové dvere. Bol to prenikavý zvuk, ako keď konáre škrípu o strechu. Bolo päť hodín podvečer a už sa začínalo stmievať, kúsok oblohy za jej kuchynským oknom sa menil z bielej na špinavú sivú. Ráno v rádiu meteorológ hlásil možné sneženie a ona v to dúfala celý deň; milovala prvý sneh sezóny, keď všetky blednúce hnedé farby spiacej zeme ožili novým spôsobom, všetko drsné sa zrazu zmenilo na jemné, všetko pevné skrehlo a vytvorila sa srieň. Kúzlo, ktoré nepotrebovalo slová, aby sa rok čo rok uskutočnilo.

Kocúr znova zaškrabal a Joannino srdce sa zachvelo. Minulý týždeň ho videla slediť vo svojej mŕtvej záhrade, mladého kocúra s hranatou hlavou, bol vychudnutý a pruhovaný, a ona mu jeden večer vyložila von misku s tuniakom a ďalší zas misku sardiniek, vďaka čomu sa teraz osmelil. V tejto chvíli sa mu však nemohla venovať: na sporáku v hrnci páčila bylinky a ruky mala pokryté krvou.

Posledné spomenuté si zapríčinila sama. Zarezala si príliš hlboko do chrbta ľavej ruky a miesto pramienka získala záplavu krvi. Odmerala pol unce, ktorú potrebovala, ruka jej však krvácala ďalej, krv pomaly presakovala cez obvazy a bolelo to viac, ako očakávala. Stálo by to za to, ak by to teraz fungovalo – lenže od prvého pokusu pred rokom a pol bol tento už tridsiaty siedmy a zatiaľ za svoju snahu získala len rastúcu zbierku tenkých bielych jaziev na dlaniach. Neočakávala, že tentoraz to bude ináč.

Napriek tomu to musela vyskúšať. *Chcela* to vyskúšať.

Dnes večer experimentovala so splnom. Niekoľko posledných splnov neprineslo žiadne výsledky – ani po tom, čo jej hlavou blysla geniálna

myšlienka a podarilo sa jej naplniť celú polovicu pohára menštruačnou krvou. Tak veľmi dúfala, že práve to by mohlo byť kľúčom k úspechu. Podľa jej, nesporne, povrchného výskumu krv získaná z krvného obehu sa z forenzného hľadiska takmer neodlišovala od menštruačnej krvi, a aj tak poskytla na analýzu iba tri knihy z jej knižnice, takže bolo celkom možné, že metódy opisujúce „krv“ ako hlavnú prísadu atramentu zavádzali, pokiaľ ide o to, odkiaľ by tá krv mohla pochádzať. Ale nie. Kniha napísaná menštruačnou krvou bola rovnako neúčinná ako všetky ostatné, o ktoré sa pokúsila.

Neúčinná, ako vedela, že bude aj táto.

Napriek tomu ju nádej a zvedavosť naďalej držali pri sporáku. Sčereneté bylinky rozdrvila v mažiari a potom ich zmiešala s krvou zo svojej ruky, s vaječným žĺtkom, so štipkou arabskej gummy a s medom. Výsledkom bola hustá tmavá pasta, ktorou by sa po zmiešaní s vodou dalo dokonale písať, pravdepodobne však nič iné nedokáže. Tretie ucho mala nastražené pre prípad, že by začula akýkoľvek zvuk naznačujúci, že atrament je viac ako len podomácky vyrobený pigment. Načúvala bzučaniu, ktoré sa jej žilami rozlievalo ako sirup vždy, keď bola v blízkosti knihy... atrament však zostal čierny a tichý.

Dnes večer mala v pláne napísať knihu, skopírovať text jednej z tenších kníh svojej zbierky, desaťstranové vyblednuté Perzské zaklínadlo, ktoré raz vyvolalo oheň horiaci bez spaľovania približne desať minút. „Varič vajíčok,“ žartovne ho nazýval jej otec. Ako sa však dívala nadol na tichú pastu a v ruke ju stále pichalo, inštinktívne vedela, že písanie bude zbytočné.

Žmurkaním zahнала slzy sklamaní, nechala neporiadok na sporáku a presunula sa cez kuchyňu, pričom sa jej zeleno-biele linoleum zo sedemdesiatych rokov miestami prehlo pod nohami. Tá podlaha jej vždy pripomenula otcov hlas, hlboký a veselý, a tak veľmi chýbajúci: „Čoskoro ju vymením.“ Opakoval tú vetu tak často, až sa pomaly stala zvykom, dlážku však nevymenil a nikto ju nikdy ani nevymení. Otvorila konzervu s tuniakom, vyklopila ju do misky, vyšla na verandu a v mrazivom vánku sa zachvela. Kocúra však nikde nevidela.

Už sa celkom zotmelo, ani mesiac neosvetľoval oblohu, cez mraky však prenikal striebřistý lesk, odrážajúci sa od kostnatých konárov briez lemujúcich jej prázdny dvor. Smreký a borovice medzi perleťovými brezami pôsobili len ako šumiace tiené, splývajúce s temnotou lesa za nimi. Joanna žmúrila do tmy na stromy pátrajúc po nejakom pohybe, okrem jemného vánku však bola noc pokojná. Zaplavilo ju sklamanie čierne ako krvavý atrament chladnúci v pohári, smiechom ho zo seba striasla. Čo to vôbec robí? Snaží sa prilákať divoké zviera k svojim dverám a potom čo – pozve ho dovnútra? Ponúkne mu pelech pri ohni, pohladí jeho hebkú srst, bude sa s ním rozprávať a nakoniec sa z nich stanú priatelia?

Áno.

Položila misku s tuniakom na vrchný schodík a vrátila sa späť do domu.

Joanna sa v tomto dome narodila a žila tu celý svoj život; najskôr s celou svojou rodinou a potom, keď jej sestra utiekla a matka sa chvíľu nato odsťahovala, už len so svojím otcom. Počas ôsmich rokov v dome žili len oni dvaja a od Abovej smrti pred dvomi rokmi tam zostala sama. Dom postavený vo viktoriánskom štýle bol starý a pre jedného príliš veľký. Jeho kedysi biela fasáda sa zmenila na zanesenú sivú farbu starých zubov, drevené obloženie zostarło z perníkovej elegancie na unavenú starinu. Dokonca aj ostré obrysy strešných a okenných oblúkov sa otupili ako nadmerne používané nože. Dvere zavřzjali v pántoch, keď ich za sebou zavřela.

Vnútri bolo ticho ako v lese. Vždy. Tmavé drevo predsiene ustupovalo umelému svetlu kuchynského lustra jemne zafarbeného jantárovým skleneným tienidlom a oknu nad umývadlom – počas dňa poskytujúcemu výhľad na Joanninu bylinkovú záhradku – temnému ako čierne zrkadlo. Joanna sa pristihla pri tom, ako podvedome prispôsobuje svoje kroky okolitému tichu. Našľapovala mäkko, akoby sa snažila nerušiť ticho svojho vlastného prázdneho domova.

Toto všadeprítomné ticho jej čoraz viac pripadalo ako súčasť ochrany, pod ktorou žila celý svoj život; ďalší druh neviditeľnej bubliny, ktorá

ju odrezávala od zvyšku sveta, ochranná, stiesňujúca bublina. Prvý rok po tom, čo Abe zomrel, si ho predstavovala pri všetkom, čo doma robila. Počula jeho hlas, keď varila večeru („Zase špagety? Raz sa zmeníš na špagetu.“), keď cvičila popové piesne na klavíri („Fiona Apple, to je hlas!“) alebo keď sedela na verande s vodovými farbami, ktoré jej doniesol („Máš talent po svojej matke, ja by som nezvládol nakresliť ani polárneho medveďa v snežnej búrke.“). Postupne sa však vytratil aj ten imaginárny hlas a teraz musela vyvíjať veľké úsilie, aby si ho znova dokázala privolať.

Niekedy si Joanna nevedela pomôcť a snažila sa predstaviť si pri sebe v dome niekoho ďalšieho, premenlivú vysnívanú postavu muža, vysokého, silného a milého. Celý život čítala romány a nemala problém predstaviť si fyzické scenáre: jeho ústa na jej krku, jeho široké ramená tlačiace ju k stene, jeho ruky vyhrňajúce jej sukne k pásu. Niežeby nosila sukne, no šatník jej sexuálneho podvedomia bol plný spodničiek. Problémy jej robila iná časť jej fantázie. Konkrétne tá, v ktorej sa snažila predstaviť si pri sebe v tomto dome niekoho ďalšieho mimo svojej rodiny. Už len predstava malej pruhovanej mačky v päťách bola namáhavá, hoci sa v tom zlepšovala. Už ju takmer videla, ako vyskakuje na bielu vykladanú dosku stola a naťahuje sa po jednej z vetvičiek sušených bylín visiacich v okne.

Otec bol alergický na väčšinu zvieracích chlpuv, no ani teraz sa neodvážila zaobstarať si domáce zvieratko, hoci v detstve po ňom veľmi túžila. Jej staršia sestra pre ňu chytala žaby, užovky, nazbierala zaváracie poháre plné slimákov, ale to nebolo ono. Chcela niečo mäkké, čo by prijímalo a vracalo jej lásku. Teraz bolo čosi bolestivé na myšlienke, že by dovnútra pustila zviera, a urobila tým pre Aba alebo pre štipku ducha, ktorý tu po ňom ostal, jeho domov nehostinným.

Ak niekto veril v duchov, pre Joannu to neplatilo. Zo stoviek ručne písaných kníh, ktoré jej otec nazhromaždil, ktoré ak boli čítané nahlas, dokázali vykonať čokoľvek od naladenia klavíra až po privolanie dažďových mrakov v čase sucha, žiadna neobsahovala zaklínadlo na rozprávanie sa s duchmi alebo inak nezasahovala do sveta mŕtvych. Musela to

byť prvá vec, o ktorú sa pokúsili všetci prví spisovatelia – nech už boli kýmkoľvek a písali akokoľvek.

„Nie je na nás, aby sme sa pýtali ako,“ opakoval jej otec dookola. „Sme tu na to, aby sme knihy chránili, dali im domov, vážili si ich – nie ich vypočúvali.“

Lenže ako nemala byť Joanna zvedavá?

Ozvlášť po tom, čo sa jedna z kníh, ktoré Abe ochraňoval celý život, obrátila proti nemu.

Len šesť mesiacov po Abovej smrti porušila jeho základné pravidlo a vzala tri knihy – aj keď všetky s vyblednutým atramentom a vyčerpanými zaklínadlami – preč z ochrany domova do konzervačného laboratória v Bostone. Dokonca aj konzervátorov, ktorí nepoznali ich pravý účel, starobylé a vzácne knihy fascinovali a Joanna darovala všetky tri výmenou za prístup k ich laboratórnym správam o analýze vzoriek DNA a bielkovín.

Keby sa konečne dozvedela, ako boli napísané, možno by potom pochopila, prečo a ako jedna z nich usmrtila jej otca. A keby zistila, ako ich napísali, logicky by potom zvládla jednu napísať aj ona sama, však?

Zrejme nie.

Výsledky laboratórnych testov ju nadchli a zároveň vyľakali, hoci spätne si uvedomovala, že to mala očakávať. Na aktiváciu mágie v knihách bola predsa nevyhnutná krv a bylinky, takže logicky aj samotný atrament musel obsahovať rovnaké prísady. Toto poznanie však vrhalo hrozivé svetlo na niektoré zo starších kníh. Koľko krvi sa použilo na všetky tie strany? A komu tá krv patrila?

Misku s atramentovou pastou zakryla potravinárskou fóliou a previazala si dľaň, ktorá konečne prestala krváčať. S vypnutým sporákom sa v kuchyni ochladilo, a tak si urobila čaj a presunula sa do obývačky. Zapla len jednu vysokú lampu so zeleným tienidlom a strapcami. V slabom zelenom svetle izba pôsobila preplneným dojmom a pripomínala hniezdo ešte viac ako obvykle: vlnené deky navrhšené na vyblednutej červenej pohovke, zabudnuté nedopité šálky čaju na policiach s knihami siahajúcich od podlahy až po strop a svetre zamotané do lesklých čiernych nôh klavíra v rohu, s rukávmi natiahnutými na zodratom perzskom

koberci. Kozubové kachle v murovanom výklenku, kde ich nainštaloval Abe namiesto kozuba, žiarili teplom. Joanna sa cítila príjemne ako myš, ktorá sa vrátila do svojho brlohu.

Od polovice októbra spávala tu dole pri kachliach v snahe udržať si teplo. Vysoké úzke okná s krivými okenicami pevne utesnila fóliou a na strop a steny schodiska pribila hrubé vojenské deky, aby odizolovala prízemie od prievanu na poschodí – to zostane nevykurované a nedotknuté až do marca. Jej fungovanie sa obmedzilo na štyri miestnosti: kuchyňu, jedáleň, obývačku, kúpeľňu. A pivnicu, samozrejme. Tento zvyk si vybudovala v zime po tom, čo zomrel jej otec, a nielenže to považovala za ekonomickejšie z hľadiska šetrenia plynu a dreva, ale aj za komfortnejšie. Jedna osoba nepotrebovala k dispozícii celý chladný tmavý dom.

Priložila do kachlí a pozrela sa na zaprášený ciferník hodín starého otca tikajúcich nad popraskaným koženým kreslom – bolo šesť štyridsaťpäť, čo znamenalo, že mala ešte pätnásť minút do obnovy ochranných zaklínadiel, a tak si sadla za stolík so zápisníkom a s perom, aby si spísala zoznam povinností týkajúcich sa zajtrajšej návštevy mesta.

Zoznam bol krátky:

Pošta

Kúpiť chlieb a navštíviť mamu v obchode

Skontrolovať maily v knižnici

Podobne ako domáce zvieratko, aj internetové pripojenie by vo svojom dome s radosťou privítala, ochranné kúzla však rušili väčšinu komunikačných technológií – telefóny zamrzali, káble sa krížili a tak ďalej. Fungovalo u nej rádio a tiež vysielачky. Práve prostredníctvom vysielачiek medzi sebou kedysi komunikovali, keď v dome ešte žili všetci, predtým než Esther a Cecily odišli. Zvučkou Joanninho detstva bol sestrin hlas v jej uchu: „Esther Joanne! Prijem! Rozumiem! Koniec!“

Znova sa pozrela na hodiny. Bol čas.

Vrátila sa do kuchyne a zo stojana na riad vzala strieborný nôž. Keď cestou do pivnice prechádzala okolo chladničky, nepozrela sa na ňu, no aj tak kútikom oka videla jej pestrofarebné dvere, pohľadnice prichytené magnetkami na každom kúsku voľného miesta. Jedna za každý mesiac,

odkedy jej sestra odišla. Desať rokov. Čoskoro pribudne ďalšia. Joanna každý mesiac prevzala na pošte Estherinu pohľadnicu, každý mesiac si tiež vravela, že ju nepridá k zbierke na chladničke, nevedela sa však zastaviť a vždy to urobila, hoci sa s Esther nerozprávala, odkedy ich otec zomrel.

Esther mala e-mailovú adresu, zdalo sa však, že ju kontroluje málokeddy. Po Abovej smrti Joanna napísala päť variácií správy *Esther*, *musíme sa porozprávať*, kým jej Esther v odpovedi poslala telefónne číslo. Joanna vtedy šla do matkinho domu za mestom a zavolała Esther, pričom sedela v kuchyni na zemi s jednou rukou pritlačenou na chladnej dlážke a druhou si tísila k uchu matkin telefón. Keď jej Joanna povedala, čo sa stalo, Esther sa ihneď hlasno rozvzlykala, jej plač bol prerývaný a dych sa jej zdrhával v hrdle, presne ako keď bola malé dievčatko. Joanna na chvíľu pocítila blízkosť.

Potom požiadala Esther, aby sa vrátila domov.

Vlastne ju prosíkala. Kričala na ňu, zúfalá od smútku, zatiaľ čo Esther plakala a opakovala *nemôžem, nemôžem, nemôžem*, až kým Cecily nevyrazila mobil Joanne z ruky a odstúpila, aby sa sama porozprávala s Esther tichým, pokojným hlasom.

Joanna sa snažila sestre odpustiť, že vôbec odišla, že zmizla bez vysvetlenia, toto jej však neodpustí nikdy: odmietla sa vrátiť, keď ju Joanna najviac potrebovala. Ona jediná by dokázala prečítať knihu, ktorá zabila ich otca, ona jediná mohla Joanne poskytnúť odpovede. Ona jediná by jej poskytla útechu.

Joanna sa jej odvtedy neozvala.

A predsa pohľadnice neprestávali chodiť, jedna pre Cecily a jedna pre Joannu, pravidelne ako spln mesiaca na oblohe.

Panoráma so starým neónovým nápisom *Gold Medal Flour*: „Drahá Jo, tu v Minnesote majú všetci na svojich pozemkoch saunu. Myslím, že aj Vermont by sa mal pripojiť k tomuto trendu. Tvoja severská krv Ti poďakuje. S láskou Tvoja sponená sestra Esther.“

Reprodukcia obrazu *The Two Fridas*, maliarkino duálne srdce prepojené jemnými žilkami: „Querida Jo, si quieres entender este postal en

total, tendrés que aprender español. Som v Mexico City, trápim sa so slovesami a nedarí sa mi nájsť žiadne informácie o rodine mojej matky. Un beso muy fuerte de tu hermana errante Esther.“

Na poslednej boli tučniaky. „Drahá Jo, vedela si, že slovo „arktický“ pochádza z gréckeho slova medveď? *Antarktický* znamená bez medvedov. Nepredstavuj si ma teda medzi polárnymi medveďmi, ak si si ma vôbec niekedy predstavovala. S láskou Tvoja mrznúca sestra Esther.“

Koľko bezsenných nocí strávila Joanna zízanim na tieto pohľadnice, znova a znova čítajúc slová, ktoré už poznala naspamäť? Koľko hodín strávila v knižnici alebo pri matkinom počítači vyhľadávaním všetkých tých vzdialených miest, ktoré nikdy neuvidí? Bola odborníčkou na každé miesto, ktoré jej sestra navštívila. Odborníčkou na hory, na ktoré nikdy nevyšla, na moria, v ktorých nikdy neplávala, na mestá, ktorých ulicami nikdy nekráčala.

Otvorila dvere do pivnice, neobťažovala sa zažívať svetlo. Narastajúce zlatisté bzučanie by ju naviedlo aj bez rokmi vybudovanej zmyslovej pamäti vedúcej jej kroky. Potme zostupovala po vŕzgajúcich drevených schodoch, až kým vo vzduchu zacítila plesňou zaváňajúcu vlhkosť, prešla okolo bledého tvaru práčky k miestu, kde na zemi ležalo natiahnuté plátno a pridržovali ho cementové tehly. Pod ním čakali padacie dvere.

Hlavu jej naplnilo bzučanie.

Zastavila sa na poslednom schode, aby na cementovej stene nahmatala vypínač, a krátku chodbu o malú chvíľu zalialo svetlo. K zbierke viedli dvere vyrobené z čistej ocele s vinylovou výstužou naspodku a so zámkou nad kľučkou. Kľúč navlečený na červenej stužke visel na klinci po Joanninej lavici. Otočila ním v zámku so známym cvaknutím.

Ako obvykle, chvíľu jej trvalo, kým si privykla na rev rozliehajúci sa v ušiach jej mysle, zvuk, ktorý sa niekoľkokrát snažila opísať svojej sestre a matke, nikdy sa jej to však nepodarilo. Akoby jej myseľ naplnilo množstvo zlatých včiel, ktoré vlastne boli len jednou včelou, ktorá predstavovala pole žiarivej pšenice šumiacej pod spaľujúcim slnkom. Bol to zvuk a nebol to zvuk. Počula to v ušiach, počula to však aj vo svojej hlave. Bolo to ako ochutnávať pocit, a ten pocit bola moc.

„Znie to nepríjemne,“ zhodnotila Esther.

Bolo to nepríjemné.

No aj veľkolepé.

Dvere za Joannou sa zavreli a ona sa o ne oprela so zatvorenými očami čakajúc, kým sa pre ňu zvuk stane fyzicky menej ohromujúci. Potom zapla svetlo. Tu dole bolo teplo, vždy šesťnásť stupňov Celzia so štyridsaťpäťpercentnou vlhkosťou vzduchu – sem putovala všetka jej elektrina a plyn. V prednej časti štvorcovej miestnosti – Abe ju nazýval „obchodnou časťou“, hoci sa v nej nikdy žiaden obchod neuskutočnil – stál malý antikorový drez, niekoľko obrovských kartoték, týčiace sa dubové police s početnými bylinkovými nádobami a masívny orechový stôl kúpený pred mnohými rokmi v garážovom výpredaji v Burlingtone.

Zvyšok miestnosti tvorili knihy.

Nachádzalo sa tam päť drevených knižníc, každá vyše šesť stôp široká a vyššia než Joanna, každá s nepriedušnými sklenenými dvierkami. Stáli v radoch na starom červenom vlnenom koberci, náhrade po inom červenom koberci, ktorý pred desiatimi rokmi spálila Joannina matka. Joanna na ten deň spomínala nerada. Na konci každej knižnice bol nalepený zoznam kníh s uvedením police a poradia, ako podľa Deweyho desiatinného triedenia.

Niektoré z rozmernejších listín ležali vodorovne, väčšina kníh však bola uložená v stojanoch a Joanna ich každé ráno oprašovala štetcom, skúmala, či nie sú poškodené, či v nich nie sú švehly, knižné červy alebo myši, hoci pivnica bola vzduchotesná a škodcovia už roky nepredstavovali problém. O knihy sa starala od piatich rokov, keď otec prvýkrát otestoval jej nadanie.

Knihy boli usporiadané približne podľa dátumu, všetky však boli staré. Najstaršia kniha v zbierke sa dotovala približne na rok 1100 a najnovšia na rok 1730. Nevedela, čo sa za posledných pár storočí stratilo: Vedomosť, ako písať knihy, alebo mágia, ktorá ich kedysi naplňovala? Táto otázka ju prenasledovala už od detstva a Abe ju nielenže ignoroval, tváril sa, že odpoveď ho nezaujímá.

Nie je na nás pýtať sa ako.

Abe si zrejme myslel, že vedomosti sú v rozpore s ochranou, akoby nedokázali riadne ochrániť knihy, keby o nich vedeli príliš veľa. Táto viera – v mlčanie, v ignoráciu – sa rozšírila od kníh aj do ďalších aspektov jeho života, predovšetkým pokiaľ šlo o jeho dcéry. Udržiavať ich v nevedomosti sa podľa jeho presvedčenia rovnalo udržaniu ich v bezpečí.

„Volá sa to trauma,“ vysvetlila raz Esther Joanne tým otravným povýšeneckým nadhľadom, ktorý si osvojila v puberte. „Myslí si, že ak bude rozprávať o zlých veciach, ktoré sa stali, stanú sa ďalšie.“

Táto seabedome optimistická analýza prišla po mnohých nie až tak optimistických rokoch, počas ktorých sa Esther úpenlivo chcela dozvedieť viac o svojej matke Isabel. S informáciami o jej smrti sa však Abe vždy podelil iba s tými istými skromnými podrobnosťami: ako sa jedného dňa vrátil domov do ich bytu v Mexico City a našiel kričiacu Esther v postieľke, všetky knihy boli preč a Isabel ležala mŕtva na podlahe.

Isabel bola zavraždená, podľa Aba ju zastrelili ľudia považujúci knihy za komoditu podobnú diamantom alebo rope – produkty na kúpu, predaj a pre ktoré sa vraždí, nie ako fenomén, ktorý treba ochraňovať. Takíto ľudia jestvovali rovnako dlho ako samotné knihy a podobne ako mnohí obchodníci s komoditami, aj lovci kníh využívali časy nepokojov a útlaku s cieľom zárobku. Abe o tom vedel viac ako väčšina ľudí. Starí rodičia zo strany jeho otca tiež počuli mágiu a túto schopnosť po Abovi následne zdedila Joanna. Vlastnili malé divadlo v Budapešti povestné neveriteľnými javiskovými efektmi – herci prechádzali cez pevné objekty, veci sa vznášali bez viditeľných vlákien, opony spaľovali plamene bez dymu... V roku 1939 však v divadle vykonali raziu na základe zákona obmedzujúceho počet židovských účinkujúcich.

Obaja manželia počas razie zmizli a s nimi aj všetky knihy umožňujúce špeciálne efekty. Až na niekoľko zväzkov ukrytých v dome Kalotayovcov. V roku 1940 sa Joanninmu starému otcovi podarilo prepraviť do Spojených štátov kontajnerovou loďou. Vo falošnom dne kufra so sebou priniesol aj tri magické zväzky.

Tieto tri knihy stále ležali za sklom v Joanninej pivnici, symbolizujúc ťažko získané rodinné dedičstvo – a dôkaz o nebezpečnosti vyplývajúcom z príliš otvoreného používania mágie.

Domnieval sa Abe. Cecily sa však nazdávala, že nebezpečnosť pramenilo zo života vo fašistickom režime, nie z používania mágie. Tvrdila, že ukradnuté knihy boli len ďalšou vojnovou korisťou nacistov nároku-
júcich si cennosti ako obrazy, šperky, zlaté plomby či životy.

Abe mal tendenciu viniť za hon na knihy zverstvá minulosti: raz, keď v ôsmom ročníku Esther priniesla domov *The Crucible*, pokúsil sa nepriamo naznačiť, že salemské súdne procesy mohli zorganizovať práve lovci kníh, a takmer tým dohnal Cecily k slzám.

„V takejto logike sa vyžívajú fanatici,“ zhodnotila Cecily. „Obvinenia môžu byť pravdivé, možno ľudia zavraždení za čarodejníctvo skutočne praktizovali mágiu. Všetko to však spôsobili strach a nenávisť. Je to tak vždy. Spomeň si na klamstvá šírené o židovskom národe, klamstvá o krvavých rituáloch a ľudských obetiach... Strach, nenávisť a túžba po kontrole. Nazývajú to pravým menom, Abe.“

S ohľadom na rodinnú históriu a osud Estherinej matky Joanna nemohla otcovi zazlievať jeho paranoidné správanie. Bolo obdivuhodné, že po Isabelinej smrti pokračoval v zbieraní kníh a budovaní knižnice, vďaka čomu sa dnes na Joanniných policiach nachádzalo dvestodvadsaťosem magických zväzkov.

Dvestodvadsaťdeväť, ak počítame aj knihu v hnedej koženej obálke, ktorú Abe vyniesol na dvor, keď zomrel.

Joanna ju nezarátavala.

Táto kniha sa odlišovala od ostatných takmer v každom ohľade. Všetky knihy potrebujú krv na aktiváciu, táto jedna však jednoducho neprijala krv jej otca – vysala ho. Je to aj najhrubšia kniha, akú kedy videla, jej strany sú preplnené textom, čo predstavovalo také množstvo krvi použitej na písanie, až jej z tej predstavy tuhla krv v žilách. Tiež si bola takmer istá, že niť spájajúca jej strany je vyrobená z vlasov. Ľudských. Okrem tejto knihy mali v zbierke už len jednu ďalšiu, slovami jej otca „rozpracovanú“ knihu, ktorej zaklínadlo stále prebiehalo.

Joanna netušila, čo kniha dokáže, pretože ju nevedela prečítať. Jediným čitateľným bol malý zlatý reliéf na zadnej strane obálky. Samotné slová jej unikali pred očami, plávali a mihotali sa ako farby v kaleidoskope. Takto videli rozpracované knihy všetci s výnimkou čitateľa, Esther by ju mohla prečítať. Mohla, avšak neurobila to. Rozpracovaná kniha sa nedala zničiť, roztrhať, spáliť ani utopiť. Jedine ten, kto prvý prečítal jej zaklínadlo, ho mohol aj ukončiť. Dobrovoľne – alebo smrťou.

Rozpracované knihy zneli trochu inak ako tie odpočívajúce, ich bzucanie pripomínalo skôr celý roj včiel, a konkrétne táto, ktorú otec roky ukrýval a nakoniec si ju vzal so sebou na smrť, znela najzvláštnejšie zo všetkých. Hlboko ako hnijúci zub.

Tesne po Abovej smrti predpokladala, že knihu získal len nedávno. Vychovaná v tieni jeho paranoje žila v domnienke, že nezomrel náhodou. Nieкто mu podsunul knihu naschvál, nieкто ho zavraždil, aby si vzal jeho knihy. Rovnaký osud ako postihol Isabel a Joanniných prastarých rodičov.

Otec zhromažďoval knihy do zbierky rôznymi spôsobmi: prehľadával antikvariáty a garážové výpredaje, zúčastňoval sa na veľtrhoch vzácných kníh, pravidelne objednával obrovské množstvá antikvárných kníh na eBay s nádejou, že mu doručia bzučiaci balík, a knihy tiež kupoval priamo od ľudí, ktorí vedeli, čo predávajú. O každej transakcii si viedol podrobné záznamy a Joanna preskúmala každú jeho poznámku, hľadajúc podozrivých – potom však objavila iný zápisník. Taký, ktorý nikdy predtým nevidela. Našla ho ukrytý pod jeho ponožkami vo vrchnej zásuvke komody.

Starý zošit so zažltnutými stránkami s dátumami spreď dvadsiatich siedmich rokov Abe začal viesť ešte pred jej narodením. Nezapisoval doň často, asi tak raz či dvakrát do roka, ako však čítala, zo záznamov bolo jasné, že knihu mal už dlhšie.

Vlastnil ju celý Joannin život, a ona o tom ani len netušila. A celý jej život sa usiloval zničiť ju. Namočil ju do terpentínu a zapálil, snažil sa ju rozrezať motorovou pílou, polial ju bielidlom. V poslednom zápise zo dňa pred jeho úmrtím stálo: *Som zvedavý, čo sa stane, ak do zmesi pridám svoju krv. Zruší alebo naruší zaklínadlo? Zajtra to vyskúšam.*

Abe sa pokúšal ukončiť mágiu prebiehajúcu na stránkach knihy. Namiesto toho kniha ukončila jeho život.

Teraz ležala na stole v prednej časti miestnosti a Joanna si dávala pozor, aby sa jej nikdy nedotkla holými rukami. Nenechávala ju ani v blízkosti ochranného kódexu. Bol príliš vzácny na to, aby sa znehodnotil.

(V hlave sa jej ozval Abov skúšajúci hlas ako v detstve: „Technicky to nie je kniha. Ako nazývame tieto rané rukopisy?“

Kódex. Sémantika, otec.

Presnosť jazyka, Jo.)

Kniha ochranných zaklínadiel – kódex ochranných zaklínadiel – napísaná v latinčine bola napriek drobným rozmerom najsilnejšou a najvzácnejšou knihou v zbierke; a to nielen vďaka svojmu významnému obsahu. Na rozdiel od ostatných, ktorých atrament časom bledol a s ním slabla aj mágia, atrament ochranných zaklínadiel sa dal znovu nabiť. Kódex predtým patril Isabel a v čase jej smrti ležal bezpečne uschovaný spolu so stovkou ďalších, vrahom nedotknutých kníh. Tri dni po Isabelinej smrti Abe zbalil dcérine veci a byt opustili. Šoféroval bez prestávky za hranice Mexika a ďalej cez celý kontinent až do starého rodinného domu vo Vermonte. V tú noc prvýkrát použil mágiu na vytvorenie ochrannej zóny a odvtedy ju udržiaval až do smrti. Joanna v tom pokračovala.

Podišla k umývadlu a dôkladne si umyla ruky. Následne ich hodnú chvíľu držala pod prúdom horúceho vzduchu elektrického sušiča, až kým cítila, ako sa jej z rúk vytratili aj posledné zvyšky vlhkosti. Potom sa presunula k skrinke s bylinkami. Do malej misky nasypala štipku sušeného rebríčka a železníka a vzala ich k písaciemu stolu.

Na čítanie zaklínadiel nepotrebovala nevyhnutne byliny a rastliny – postačila by aj samotná krv –, umocňovali však účinky mágie, posilňovali jej dosah a predlžovali trvanie. Využívala ich v rôznych kombináciách na základe faktorov, ktoré sa všetky naučila naspamäť. Vrodené magické schopnosti (železník na ochranu, durman na vedomosti a komunikáciu, ľuľkovec zas podporoval halucinácie) cez faktor fyzického súladu bylín (krehké bylinky na krehkú mágiu) až po zohľadnenie geografickej príslušnosti (rumanček na poľské zaklínadlá, adiant zas na

peruánske). Posledný spomenutý aspekt sa dal využiť jedine vtedy, ak vedela, odkiaľ kniha pochádza. Rebríček patril medzi najpoužívanejšie byliny z dôvodu najrozšírenejšieho výskytu na svete.

Rebríček a železník nateraz dala bokom, zodvihla malý kožený pätnásťstranový kódex a rozložila ho na krídlach dreveného stojana, ktorý Abe kedysi vyrobil. Opatrne ho otvorila. So strieborným nožom v ruke zvažovala využitie rany spreď pár hodín, zbytočne by to však bolelo, a tak zvolila klasické miesto – bruško svojho prsta. Tlačila doň ostrú špičku noža, až kým sa na povrch poslušne vynorila kvapka krvi. Bola to najžiarivejšia farba v miestnosti, dokonca živšia ako telo, z ktorého práve vyšla. Nechala žiarivo červenú kvapku sklízať po pokožke, ponorila krvácajúci prst do zmesi bylín a následne pritlačila ranu ku kódexu.

Na rozdiel od väčšiny kníh jednoducho absorbujúcich ponúknutú krv ochranný kódex pil. Len čo sa dotkla strany, kniha začala nenásytne hľtať, v prste ju pritom pichalo, akoby sa naň prisali malé ústa, a atrament na ľanovej stránke černel a stával sa ostrejšim. S kódexom pracovala celý svoj život a vysávanie s tým spojené ju upokojovalo. Po Abovej smrti však mesiace trpela, či sa kniha neobrátí proti nej tak, ako sa tamtá kniha obrátila proti otcovi. Nikdy sa to však neudialo a ona si na ten pocit opäť zvykla. Ako sa kniha krmila, latinčina – jazyk, ktorý veľmi neovládala – sa pred jej očami začala formovať na zrozumiteľnejšie slová. Pomaly, vyrovnane sa nadýchla a začala čítať.

„Nech všemohúce Slovo udelí tomuto domovu ticho zrodené z ticha a nech toto ticho prebudí anjelov na nebesiach, ktorých nezočí nik so zlým úmyslom, lebo tak ako sa teraz obloha uzatvára mračnami, tak nech aj anjeli zastrú tento domov pred zvedavými očami zlého sveta. Nech život zatemní byliny a tieto slová, ktoré tvoria Slovo...“

Čítala a čítala, pätnásť strán o anjeloch, krídlach a zlomyseľných pohľadoch, až kým doznela posledná veta a akoby so šuchotom milióna pierok cítila, ako sa ochranné kúzla obnovili. K pretrvávajúcemu šumu v ušiach sa pridalo jemné praskanie, akoby sa dom zapečatil nielen etymologicky a magicky, ale aj hermeticky. Dom bolo opäť nemožné nájsť na mape alebo vystopovať. Nikto so zlým úmyslom ju nemohol nájsť.

V skutočnosti ju nemohol nájsť vôbec nikto. Ochranné kúzla – stanované každý večer v rovnakú hodinu – sa o to s istotou postarali, obkresľujúc hranicu vôkol jej pozemku tak, aby sa príjazdová cesta a dom za ňou stali v podstate neviditeľnými pre všetkých, ktorých krv sa nenachádzala v knihe. Neviditeľnými nielen očami, ale aj zmyslami a myslou: na polohu domu sa nedalo ani len pomyslieť, a už vôbec nie ju hľadať a nájsť. Ľudia v mestečku poznali Aba a Joannu takmer tri dekády, ak sa však opýtali, kde žijú, ich pohľady sa rozostřili, zmätene krčili plecami a usmievali sa. „Na hore?“ hádali. „Pod horou?“ odvetili inokedy.

Ani jej vlastná matka by ju nevypátrala, ak by ju prišla hľadať, odkedy sa odsťahovala a prestala každovečerne pridávať svoju krv do ochranného kódexu. Ak by ju Cecily chcela navštíviť, Joanna by ju musela vyzdvihnúť a priviezt'. Odprisahala však Abovi, že to nikdy neurobí.

Aspoň tento sľub neporušila.

Jedine Esther, nedotknuteľná mágiou, by dom našla, keby sa o to pokúsila. Jedine Esther mohla napochodovať rovno pred vchodové dvere, otvoríť ich a zavolať na Joannu.

Neurobila to však.

S obnovenou ochranou Joanna vsunula kódex späť do ochranného puzdra, vstala od stola a vrátila veci na miesto. Potom vypla svetlo, zatvorila za sebou dvere a nechala za nimi bzučiacie knihy, zvučné, sladké a v bezpečí svojho podzemného domova.